

platiti. Toto nucené narovnání, podle něhož vyrovnací kvota činí 12% a první 2% ní kvota jest splatná do 3 měsíců po právoplatném potvrzení narovnání, jest exekučním titulem, na jehož základě bylo žádáno o povolení exekuce, a to exekučním titulem ve smyslu § 1 čís. 7 ex. ř. netoliko proti úpadci, nýbrž i proti osobě třetí, jež k narovnání přistoupila jako rukojmí a plátce, jak též Neumann ve svém komentáři k § 1 čís. 7 ex. ř. výslovně uvádí. Protokol o nuceném narovnání ze dne 26. července 1926 byl podepsán úpadcem Bohumilem H-ou a ručitelem Antonínem K-em a nabyt tím povahy soudního smíru mezi věřiteli přihlášenými se k úpadku a úpadcem a jeho ručitelem a není tudíž důvodu, aby tomuto soudně uzavřenému smíru odpírána byla povaha exekučního titulu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovateli jest nesprávným názor, vyslovený napadeným usnesením, že soudně potvrzené narovnání v řízení úpadkovém jest exekučním titulem nejen proti úpadci, nýbrž i proti osobě třetí, která k narovnání tomu přistoupila jako rukojmí a plátce. Mínil, že nucené narovnání v řízení úpadkovém jest exekučním titulem jedině proti úpadci, nikoliv také proti ručiteli, který k narovnání tomu přistoupil. Než nelze s tím souhlasiti. Že jest soudně potvrzené vyrovnání v úpadkovém řízení (§ 166 konk. ř.) exekučním titulem, praví zákon v § 1 čís. 7 ex. ř. výslovně. Otázka, proti komu jest exekučním titulem, souvisí s řešením otázky, kdo jest účastníkem nuceného narovnání. Návrh na nucené vyrovnání vychází ovšem od úpadce a jest projevem vůle — který musí býti výslovný a určitý, (§ 140 konk. ř.) — k věřitelstvu u soudu. Zahajuje se jím činnost soudu, — procesní jednání, — mezi úpadcem a věřitelstvem jako účastníky tohoto procesního jednání. Prohlásí-li však i rukojmí a plátce u soudu, že přistupuje k úpadcovu návrhu na vyrovnání, stává se i on účastným procesního jednání, zahájeného soudem k návrhu úpadce mezi ním a věřitelstvem. Jeho prohlášení, které jest rovněž jednáním procesním, jež jest posuzováno podle zásad civilního řádu soudního, musí býti proto výslovné, určité a bez výhrad, by mohlo býti soudem přijato (Bartsch-Pollak II. str. 11). Vyrovnací rukojmí jest proto vázán proti věřitelům na účinky soudně potvrzeného nuceného narovnání, převzal-li rukojemství prohlášením, učiněným u úpadkového soudu při vyrovnacím roku. Tak tomu jest, jak zjištěno, i v tomto případě. Jest proto právoplatné nucené narovnání v úpadkovém řízení považováno za exekuční titul nejen proti úpadci, nýbrž i proti rukojmímu a plátci, když i tento byl účastníkem (stranou) procesního jednání zahájeného soudem o nuceném narovnání. Tak i Neumann ve svém komentáři k ex. ř. str. 23. Bartsch-Pollak je sice názoru odchylného (kom. II. str. 53 a 55), avšak bez bližšího odůvodnění.

Čís. 7186.

Byl-li o výživném nemanželského dítěte uzavřen smír v nesporném řízení, jest se i změny smíru domáhati v řízení nesporném, má-li návrh

na novou úpravu svůj základ jen v podstatné změně v potřebách dítěte a v hospodářské mohoucnosti nemanželského otce.

V tom, že povinnost nemanželského otce k placení výživného byla stanovena »až na další«, nelze spatřovati zřejmou nezákonnost (§ 16 nesp. říz.).

(Rozh. ze dne 28. června 1927, R I 500/27.)

Na základě smíru v nesporném řízení složil nemanželský otec roku 1918 na výživu dítěte odbytné 400 Kč. Návrhu v nesporném řízení, by nemanželský otec platil dítěti měsíčních 200 Kč, ježto odbytné jest vyčerpáno a potřeby dítěte se zvětšily, vyhověl soud první stolice potud, že přiznal dítěti 90 Kč měsíčně. Rekursní soud k rekursu nemanželského otce napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel, dovolávaje se předpisu § 16 pat. o nesp. říz., vytýká srovnalým rozhodnutím nižších soudů nezákonnost po případě zmatečnost z té příčiny, že mu bylo uloženo platiti výživné »až na další« bez ohledu na to, že nemanželský otec jest povinen vyživovati dítě pouze do doby, až se bude moci samo živiti, dále pak proto, že rozhodnutí byla vydána v řízení nesporném. V tomto směru hájí stěžovatel názor, že se nová úprava vyživovacích příspěvků mohla státi pouze v řízení sporném, ježto stěžovatel popřel změnu okolností, o něž se napadená rozhodnutí opírají, čímž zřejmě naznačuje, že rozhodnutí závisela na zjištění sporných okolností skutkových. Pokud se týče otázky, zda mohl první soud o nové úpravě výživného rozhodovati v řízení nesporném, když povinnost vyživovací byla původně upravena smírem ze dne 29. března 1918, nelze ovšem opíratí právomoc soudce, rozhodnuvšího v řízení nesporném, o § 17 první dílčí novely, jak to — patrně nedopatřením — učinil soud rekursní, nýbrž o § 16 této novely. Podle tohoto ustanovení má soud odkázati poručníka na pořad práva pouze tenkrát, když rozhodnutí o výživném závisí na zjištění skutkových okolností, jež prostředky řízení nesporného nelze zjistiti. Leč o takový případ tu nejde a bylo proto rozhodováno o výživném právem v řízení nesporném. Názoru tomuto nevadí, že se tu jedná o novou úpravu povinnosti vyživovací. Došloť ke smíru ze dne 29. března 1918 rovněž v řízení nesporném a není tedy překážky, by změna smíru nebyla provedena zase v řízení nesporném, když návrh na novou úpravu má svůj základ jen v podstatné změně v potřebách dítěte a v hospodářské mohoucnosti nemanželského otce (srv. rozh. n. s. čís. 1224 a 2101). Nejsou tedy usnesení nižších soudů zmatečná proto, že byla vydána v řízení nesporném.

Usnesení ta nejsou ani zřejmě nezákonná z té příčiny, že povinnost vyživovací byla jimi slovy »až na další« stanovena na dobu neurčitou. Tímto výrazem zůstaly nedotčeny zákonné předpisy, podle nichž jest otec povinen pečovati o výživu dítěte do té doby, až bude s to, aby

se samo živilo (§§ 141, 166 obč. zák.). Je tedy stěžovateli volno, domáhati se sprostění z této povinnosti, jakmile se onen okamžik dostaví. Okamžik ten dosud nenastal, poněvadž nezl. Marianna F-ová je ještě učednicí v obchodě H-ové, kde dostává pouze měsíční příspěvek 50 Kč, a je tedy jasno, že není dosud s to, by se sama ze svého výdělku užívala. Předpoklady § 16 pat. o nesp. řízení nejsou splněny a bylo dovolacímú rekursu odepřiti úspěch.

Čís. 7187.

Do pozůstalostního soupisu dlužno pojmati zůstavitelův podíl na společnosti podle skutečného jmění společnosti a jest za tím účelem předložiti uzávěrku o společníkově podílu, zřízenou podle skutečného majetku společnosti, a předložiti bilanci sestavenou ku dni úmrtí podle zásad platících o kupecké inventuře. Tomuto postupu není na závadu zákaz zůstavitelův v posledním pořízení.

(Rozh. ze dne 28. června 1927, R I 523/27.)

Pozůstalostní soud povolil soupis a odhad veškerého movitého a nemovitého jmění zůstavitele (továrníka). Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten smysl, že jest předsevzítí soupis inventáře ohledně společenských podílů zůstavitelových na základě předložených bilancí, sestavených ku dni úmrtí zůstavitele, a že pouze ostatní pozůstalostní jmění jest soudně odhadnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nižší soudy vyslovily správný názor, že o pozůstalosti zůstavitelově jest nutno zříditi soupis podle § 92 a násl. nesp. říz., ježto byla některými dědici podána podmíněná dědická přihláška, někteří z nich jsou nezletilí a byl jim ustanoven opatrovník k projednání pozůstalosti, a nepominutelná dědička žádá za jeho zřízení. Podle stavu spisů byl zůstavitel také společníkem dvou společností, Albert F. v H. a A. & F. N. v T. Jest zřejmo, že předmětem soupisu jmění, patřícího zůstaviteli jako společníku těchto společností, jest jen jeho společenský podíl. Otázku, jak jest postupovati při soupisu tohoto zůstavitelova podílu, řeší výslovně ustanovení § 106 druhý odstavec nesp. říz. Nelze proto tvrditi, že rekursní soud posoudil věc nesprávně, položiv svému rozhodnutí za základ též právní názor. Názor, vyslovený v dovolací stížnosti nezletilých dědiců a dědičky Elsy L., že z ustanovení § 106 druhý odstavec nesp. říz. nelze vyčísti, že stav jmění, vyplývající z předložené účetní uzávěrky o zůstavitelově podílu, má býti zapsán do soupisu, že naopak může býti jen posudek znalců podkladem soupisu, spočívá na zřejmě nesprávném výkladu tohoto zákonného ustanovení, jehož účelem jest upravití vůbec otázku soupisu obchodního, továrního a živnostenského jmění. Obavy stěžovatelů, že jejich zájmy nejsou dosti chráněny tímto